

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il ומוזמנים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: לבונץ	שם פרטי: יבגניה
-----------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: לבונץ		בלועזית LVONTZ	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: יבגניה		בלועזית EVGENIYA	מין: ז / נ תאריך לידה: 15.3.1926
מקום לידה (ישוב, מחוז): אוקראינה נובוגרד ולינסק		בלועזית UKRAINA NOVOGRAD VILNSK	ארץ לידה: אוקריינא
שם פרטי של האב: נעום, נוחם		שם פרטי ושם נעורים של האם: סורה ברוסית סוניה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: אוקראינה נובוגרד ולינסק		בלועזית UKRAINA NOVOGRAD VILNSK	ארץ המגורים: אוקריינא
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:		מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): קירוב ויטקוב			
האם היית בגטאות? אילו ומתי?			
האם היית במחנות? אילו ומתי?			
מקום השחרור:		תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

שם האנייה (אם עלה בדרך הים):	שנת עליה:	מקומות/מחנות בדרך לארץ:
אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה		
<p>(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון</p> <p>אמא שלי הייתה עקרת בית. היו לה שלושה ילדים. אני הייתי הבת הבכורה. האחות הכי צעירה, לובה, נולדה בשנת 1930. אחי הצעיר, ארקדי נולד בשנת 1938. אבי עבד האחוזת (זבחוז) בבית ספר שבה אני ואחותי למדנו. אביב נכלא בשנת 1937 בגלל דעווציו האידיאולוגיים. מאז לא ראינו אותו. היה לנו בית פרטי. גרנו באחוזה, הורי היו הורים טובים, דאגו לנו. היו להם יחסים טובים עם השכנים. לפני בריחה, בשנת 1941, סיימתי 8 שנות לימודים בבית הספר.</p>		
נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה		
<p>(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחנתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):</p> <p>בשנת 1941, אני יחד עם אחי, אמי וסבתא שלי ברחנו מעיר מגורינו שגבל עם פולין. ברחנו אחרונים בספטמבר 1941 לערך. בת דודה שלי הייתה רופאה ובשנת 1941 נלקחה לסייע בריפוי הלוחמים שנפצעו במלחמה. מאוחר יותר גיליתי שבעת יציאה מהעיר קייב כל הפלוגה, שכללה את בת דודה שלי, נרצחה ע"י תושבים מקומיים.</p>		
<p>בעת נסיעתנו ברכבת לאזור הנקרא 'חרקוב', קיבוץ 'פקוטורובקה', עצרו את הרכבת, הורידו את כל הנוסעים ולקחו לאיסוף חקלאי. אמי חלתה בעקבות האירוע והלחץ שחשה ממנו, והחלה לחוש כאבים שהיו קשורים ללב. אמי, סבתא שלי, אחי ואחותי נשארו ליד הרכבת ולא הלכו לעבודה, לעומתן אני נלקחתי לעבודת 'רזמלצ'ניה זרנה', למשך יממה אחת. למחרת, המשכנו בנסיעתנו ברכבת לצורך המשך בריחה.</p> <p>באזור 'וורונז', בעת יציאה מאוקראינה הרכבת שבה נסענו עצרה לצורך מנוחה, אכילה, מילוי מים ורחיצה. אמי הלכה לבאר הקרובה לצורך שאיבת מים לשתייה, רחיצה ובישול. בזמן זה שמענו צפירה של רכבת שנסעה בכיוון נגדי. אמי נבהלה והחלה לרוץ לכיוון הרכבת בדיעה שהרכבת שלנו החלה בנסיעתה. תוך כדי הריצה היא הייתה מאוד לחוצה עד שמבלי שנתנה לזה את הדעת, עלתה על פסי הרכבת ומצאה את עצמה בין שתי רכבות - אחת שלנו, זאת שנעצרה והשנייה שנסעה בכיוון ההפוך בשיא מהירותה. העשן שיצא מהרכבת הידף את אמי והיא קיבלה מכה בראש מאחד הקרונות של הרכבת שלנו. אחרי שהרכבת עברה, מצאנו את אמי מעולפת. היא הייתה בחיים, אך עם פצעי ראש וגוף רבים. רק מאוחר בערב נמצא רכב שהסיע אותה לבית החולים הקרוב בשם 'ברסובלבסק'. שלושתנו נשארו בתחנת רכבת וסבתא שלי נסעה עם אמי לבית החולים. בכינו במהלך כל הלילה. למחרת בבוקר סבתא חזרה ובישרה על מות אמי. לאחר מכן עלינו על רכבת אחרת, מכיוון שהרכבת שלנו המשיכה בנסיעתה בלעדינו. נסענו לעיר 'קירוב', שם התגורר נכדה של סבתא. הוא היה אדם בוגר, לאחר סיום לימודיו במוסד להשכלה גבוהה והתייצבות כלכלית בחייו. לא פגשנו אותו ב'קירוב', מכיוון שהועבר להתגורר במקום אחר. התקבלתי לעבודה בבית חרושת צבאי בעיר 'קירוב', שעסק בהכנת מנועים למטוסי קרב. שם עבדתי עד שנת 1946. אחי ואחותי נלקחו לבית יתומים. סבתא שלי מצאה נכדה נוספת שעבדה כאחות והחלה להתגורר איתה. לאחר זמן קצר, סבתא שלי נפטרה. מרוב הלחץ שהיה בעבודה לא שיחררו אותי אפילו להלוויה. את הכסף שהרווחתי הייתי שולחת לאחי ואחותי, מכיוון שהייתה זאת תקופה של רעב ולא היה טיפול מספיק טוב של רופאים, במיוחד של רופאי שיניים. הכסף הזה הציל את השיניים של אחיי והם סבלו פחות מרעב.</p>		
אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ		
<p>(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):</p> <p>לאחר סיומה של המלחמה חזרתי הביתה ומצאתי את הבית שלנו שרוף וכל רכושנו נחרב ו/או נגנב. השכנים שלנו אמרו שראו את אבי בחזית המלחמה וכי כל קרובי המשפחה שלנו מתו. לאחר מכן החלטתי לנסוע לדוד שלי, שגר בעיר 'צ'רקסי'. הוא סידר לי עבודה במפעל טקסטיל שבו עבדתי במשך 20 שנה. בגיל 30 התחתנתי בעיר 'צ'רקלוב', בעלי היה איש אמיד ביחס לאותה תקופה. לא נולדו לנו ילדים.</p>		

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

נא ספרי על חייך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בשנת 1992 בעלי נפטר. אני עליתי לישראל בעקבות אחותי. כעת, אחותי חולה מאוד במחלת פרקינסון מתקדם. אני מתגוררת יחד איתה ועוזרת לה להסתדר עם המחלה שלה.